
Shri Satyanarayana Vratakatha

श्रीसत्यनारायण व्रतकथा

Document Information

Text title : Satyanarayana Vrata Katha

File name : satyanArAyaNavratakathA.itx

Category : vishhnu, pUjA

Location : doc_vishhnu

Proofread by : Preeti Bhandare

Latest update : November 26, 2023, kArtika pUrNimA as well as krittikA nakShatra, Deva-Diwali, tripurAri pUrNimA

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

November 26, 2023

sanskritdocuments.org

Shri Satyanarayana Vratakatha

श्रीसत्यनारायण व्रतकथा

॥ श्री गणेशाय नमः ॥

॥ श्रीपरमात्मने नमः ॥

अथ कथा प्रारम्भः ।

अथ प्रथमोऽध्यायः ।

श्रीव्यास उवाच ।

ऐकदा नैमिषारण्ये ऋषयः शौनकादयः ।

पप्रच्छुर्मुनयः सर्वे सूतं पौराणिकं भवतु ॥ १ ॥

ऋषय उच्युः ।

व्रतेन तपसा किं वा प्राप्यते वाञ्छितं क्वलम् ।

तत्सर्वं श्रोतुमिच्छामः कथयस्व मडामुने ॥ २ ॥

सूत उवाच ।

नारदेनैव सम्पृष्टो भगवान् कमलापतिः ।

सुरर्षये यथैवाह तच्छृणुध्वं समाहिताः ॥ ३ ॥

ऐकदा नारदो योगी परानुग्रहकाङ्क्षया ।

पर्यटन् विविधान् लोकान् मर्त्यलोकमुपागतः ॥ ४ ॥

ततोद्दृष्ट्वा जनाःसर्वान् नानाकलेशसमन्वितान् ।

नानायोनिसमुत्पन्नान् क्लिश्यमानान् स्वकर्मभिः ॥ ५ ॥

केनोपायेन यैतेषां दुःखनाशो भवेद् ध्रुवम् ।

एति सञ्चिन्त्य मनसा विष्णुलोकं गतस्तदा ॥ ६ ॥

तत्र नारायणं देवं शुक्लवर्णं यतुर्भुजम् ।

शङ्ख-चक्र-गदा-पद्म-वनमाला-विभूषितम् ॥ ७ ॥

दृष्ट्वा तं देवदेवेशं स्तोतुं समुपयङ्कमे ।

नारद उवाच ।

नमो वाङ्गमनसातीतशुपायानन्तशक्तये ।

आदिमध्यान्तलीनाय निर्गुणाय गुणात्मने ॥ ८ ॥

सर्वेषामादिभूताय भक्तानामार्तिनाशिने ।

श्रुत्वा स्तोत्रं ततो विष्णुर्नारदं प्रत्यभाषत ॥ ९ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

किमर्थमागतोऽसि त्वं किं ते मनसि वर्तते ।

कथयस्व मलाभाग तत्सर्वं कथायामि ते ॥ १० ॥

नारद उवाच ।

मर्त्यलोके जनाः सर्वे नानाकलेशसमन्विताः ।

ननायोनिममुत्पन्नाः पथ्यन्ते पापकर्मभिः ॥ ११ ॥

तत्कथं शमयेन्नाथ लघूपायेन तद्गद ।

श्रोतुमिच्छामि तत्सर्वं कृपास्ति यदिति ते मयि ॥ १२ ॥

श्रीभगवानुवाच ।

साधु पृष्टं त्वया वत्स लोकानुग्रहकाङ्क्षया ।

यत्कृत्वा मुच्यते मोक्षत् तच्छृणुष्व वदामि ते ॥ १३ ॥

प्रतमस्ति मलत्पुण्यं स्वर्गो मर्त्ये यं दुर्लभम् ।

तव स्नेहान्मया वत्स प्रकाशः क्षियतेऽधुना ॥ १४ ॥

सत्यनारायणस्यैव प्रतं सम्यग्विधानतः । (सत्यनारायणस्यैव)

कृत्वा सद्यः सुप्तं भुङ्क्त्वा परत्र मोक्षमाप्नुयात् ।

तच्छ्रुत्वा भगवद्भाष्यं नारदो मुनिरब्रवीत् ॥ १५ ॥

नारद उवाच ।

किं क्वलं किं विधानं यं कृतं केनैव तद् प्रतम् ।

तत्सर्वं विस्तराद् भ्रूळि कदा कार्यं प्रतं प्रभो ॥ १६ ॥ (कार्यं छितद् प्रतम्)

श्रीभगवानुवाच ।

दुःखशोकादिशमनं धनधान्यप्रवर्धनम् ॥ १७ ॥

सौभाग्यसन्ततिकरं सर्वत्र विजयप्रदम् ।

यस्मिन् कस्मिन् दिने मर्त्या भक्तिश्रद्धासमन्वितः ॥ १८ ॥

सत्यनारायणं देवं यजेन्नैव निशामुषे ।
 ब्राह्मणैर्बान्धवैश्चैव सङ्घितो धर्मतत्परः ॥ १८ ॥

नैवेद्यं भङ्गितो दधात् सपादं भक्ष्यमुत्तमम् ।
 रम्भाङ्गलं घृतं क्षीरं गोधूमस्य च यूर्णकम् ॥ २० ॥

अभावे शालियूर्णं वा शर्करा वा गुडस्तथा ।
 सपादं सर्वभक्ष्याणि यैकीकृत्य निवेदयेत् ॥ २१ ॥

विप्राय दक्षिणां दधात् कथां श्रुत्वा जनैः सङ्घ ।
 ततश्च बन्धुभिः सार्धं विप्रांश्च प्रतिभोजयेत् ॥ २२ ॥

प्रसादं भक्षयेद् भङ्ग्या नृत्यगीतादिकं यरेत् ।
 ततश्च स्वगृहं गच्छेत् सत्यनारायणं स्मरन् ॥ २३ ॥

अेवं कृते मनुष्याणां वाञ्छासिद्धिर्भवेद् ध्रुवम् ।
 विशेषतः कलियुगे लघूपायोऽस्ति भूतले ॥ २४ ॥ (लघूपायोऽस्ति)

॥ ०ति श्रीस्कन्दपुराणे रेवाण्ण्डे श्रीसत्यनारायण प्रतकथायां प्रथमोऽध्यायः ॥ १ ॥

अथ द्वितीयोऽध्यायः ।

सूत उवाच ।
 अथान्यत् सम्प्रवक्ष्यामि कृतं येन पुरा द्विजः ।
 कश्चित् काशीपुरे रभ्ये ङ्यासीद्विप्रोऽतिनिर्धनः ॥ १ ॥ (ङ्यासीद्विप्रोतिनिर्धनः)

क्षुत्तृङ्भ्यां व्याकुलोभूत्वा नित्यं बल्लाम भूतले ।
 दुःषितं ब्राह्मणं दृष्ट्वा भगवान् ब्राह्मणप्रियः ॥ २ ॥

वृद्धब्राह्मणो रुपस्तं पप्रच्छ द्विजमादरात् ।
 किमर्थं भ्रमसे विप्र मर्डी नित्यं सुदुःषितः ।
 तत्सर्वं श्रोतुमिच्छामि कथ्यतां द्विज सत्तम ॥ ३ ॥

ब्राह्मणो उवाच ।
 ब्राह्मणोऽति दृष्टोऽङ्गं भिक्षार्थं वै भ्रमे महीम् ॥ ४ ॥ (ब्राह्मणोऽति)

उपायं यद्वि जनासि कृपया कथय प्रभो ।
 वृद्धब्राह्मणो उवाच ।

सत्यनारायणो विष्णुर्वाञ्छितार्थकृत्प्रदः ॥ ५ ॥

तस्य त्वं पूजनं विप्र कुरुष्व प्रतमुत्तमम् । (प्रतमुत्तमम्)

यत्कृत्वा सर्वदुःखेषु मुक्तो भवति मानवः ॥ ६ ॥

विधानं य प्रतस्यापि विप्रायाभाष्य यत्नतः ।

सत्यनारायणो वृद्धस्तत्रैवान्तरधीयत ॥ ७ ॥

तद् प्रतं सङ्कश्यामि यदुक्तं ब्राह्मणेन वै ।

एति सञ्चिन्त्य विप्रोऽसौ रात्रौ निद्रा न लब्धवान् ॥ ८ ॥ (निद्रां)

ततः प्रातः समुत्थाय सत्यनारायणप्रतम् ।

कशिय एति सङ्कल्य भिक्षार्थमगमद्विजः ॥ ९ ॥ (भिक्षार्थमगमद्विजः)

तस्मिन्नेव दिने विप्रः प्रयुरे द्रव्यमाप्तवान् ।

तेनैव बन्धुभिः सार्धं सत्यस्यप्रतमाचरत् ॥ १० ॥

सर्वदुःखविनिर्मुक्तः सर्वसम्पत्समन्वितः ।

बभूव स द्विजश्रेष्ठो प्रतस्यास्य प्रभावतः ॥ ११ ॥

ततः प्रभृति कालं य मासि मासि प्रतं कृतम् ।

अेवं नारायणस्येदं प्रतं कृत्वा द्विजोत्तमः ॥ १२ ॥

सर्वपापविनिर्मुक्तो दुर्लभं मोक्षमाप्तवान् ।

प्रतमस्य यदा विप्र पृथिव्यां सङ्कशियति ॥ १३ ॥ (विप्राः)

तदैव सर्वदुःखं तु मनुजस्य विनश्यति । (य मनुजस्य)

अेवं नारायणेनोक्तं नारदाय महात्मने ॥ १४ ॥

मया तत्कथितं विप्राः किमन्यत् कथयामि वः ।

ऋषय उच्युः ।

तस्माद् विप्राञ्छ्रुतं केन पृथिव्यां यरितं मुने ।

तत्सर्वं श्रोतुमिच्छामः श्रद्धाऽस्माकं प्रजायते ॥ १५ ॥ (श्रद्धास्माकं)

सूत उवाच ।

शृणुष्वं मुनयः सर्वे प्रतं येन कृतं भुवि ।

अेकदा स द्विजवरो यथाविभव विस्तरैः ॥ १६ ॥

बन्धुभिः स्वजनैः सार्धं प्रतं कर्तुं समुद्यतः ।

अेतस्मिन्नन्तरे काले काष्ठकेता समागमत् ॥ १७ ॥

બહિઃ કાષ્ઠે ચ સંસ્થાપ્ય વિપ્રસ્ય ગૃહમાયયૌ ।
 તૃષ્ણાયા પીડિતાત્મા ચ દૃષ્ટ્વા વિપ્રં કૃતં વ્રતમ્ ॥ ૧૮ ॥ (કૃત)
 પ્રણિપત્ય દ્વિજં પ્રાહ કિમિદં ક્ષિયતે ત્વયા ।
 કૃતે કિં ફલમાપ્નોતિ વિસ્તરાદ્ વદ મે પ્રભો ॥ ૧૯ ॥ (વિસ્તારાદ્)
 વિપ્ર ઉવાચ ।
 સત્યનારાયણેસ્યેદં વ્રતં સર્વેષ્વિતપ્રદમ્ ।
 તસ્ય પ્રસાદાન્મે સર્વં ધનધાન્યાદિકં મહત્ ॥ ૨૦ ॥
 તસ્માદેતદ્ વ્રતં જ્ઞાત્વા કાષ્ઠકેતાડતિહર્ષિતઃ ।
 પપૌ જલં પ્રસાદં ચ ભુક્ત્વા સ નગરં યયૌ ॥ ૨૧ ॥
 સત્યનારાયણં દેવં મનસા ઇત્યચિન્તયત્ ।
 કાષ્ઠં વિક્રયતો ગ્રામે પ્રાપ્યતે ચાદ્ય યદ્ ધનમ્ ॥ ૨૨ ॥ (પ્રાપ્યતેમેડધ)
 તેનૈવ સત્યદેવસ્ય કરિષ્યે વ્રતમુત્તમમ્ ।
 ઇતિ સચ્ચિન્ત્ય મનસા કાષ્ઠં ધૃત્વા તુ મસ્તકે ॥ ૨૩ ॥
 જગામ નગરે રમ્યે ધનિનાં યત્ર સંસ્થિતિઃ ।
 તદ્દિને કાષ્ઠમૂલ્યં ચ દ્વિગુણં પ્રાપ્તવાનસૌ ॥ ૨૪ ॥
 તતઃ પ્રસન્નહૃદયઃ સુપકવં કદલી ફલમ્ ।
 શર્કરાઘૃતદુગ્ધં ચ ગોધૂમસ્ય ચ ચૂર્ણકમ્ ॥ ૨૫ ॥
 કૃત્વૈકત્ર સપાદં ચ ગૃહીત્વા સ્વગૃહં યયૌ ।
 તતો બન્ધૂન્ સમાહૂય ચકાર વિધિના વ્રતમ્ ॥ ૨૬ ॥
 તદ્ વ્રતસ્ય પ્રભાવેણ ધનપુત્રાન્વિતોડભવત્ । (ધનપુત્રાન્વિતોભવત્)
 ઇહલોકે સુખં ભુક્ત્વા ચાન્તે સત્યપુરં યયૌ ॥ ૨૭ ॥
 ॥ ઇતિ શ્રીસ્કન્દપુરાણે રેવાખણે શ્રીસત્યનારાયણ વ્રતકથાયાં દ્વિતીયોડધ્યાયઃ ॥ ૨ ॥

અથ તૃતીયોડધ્યાયઃ ।

સૂત ઉવાચ ।
 પુનરગ્રે પ્રવક્ષ્યામિ શૃણુધ્વં મુનિ સત્તમાઃ ।
 પુરા ચોલ્કામુખો નામ નૃપશ્ચાસીન્મહામતિઃ ॥ ૧ ॥
 જિતેન્દ્રિયઃ સત્યવાદી યયૌ દેવાલયં પ્રતિ ।

दिने दिने धनं दत्त्वा द्विजान् सन्तोषयत् सुधीः ॥ २ ॥

भार्या तस्य प्रमुग्धा य सरोजवदना सती ।

भद्रशीलानदी तीरे सत्यस्यप्रतमायरत् ॥ ३ ॥

अेतस्मिन्नन्तरे तत्र साधुरेकः समागतः ।

वाणिज्यार्थं बहुधनैरनेकैः परिपूरितः ॥ ४ ॥

नावं संस्थाप्य तत्तीरे जगाम नृपतिं प्रति ।

दृष्ट्वा स प्रतिनं भूपं प्रपच्छ विनयान्वितः ॥ ५ ॥

साधुरुवाच ।

किमिदं कुरुषे राजन् भक्तियुक्तेन येतसा ।

प्रकाशं कुरु तत्सर्वं श्रोतुमिच्छामि साम्प्रतम् ॥ ६ ॥

राजोवाच ।

पूजनं क्रियते साधो विषणोरतुलतेजसः ।

प्रतं य स्वजनैः सार्धं पुनाद्यावासि काम्यया ॥ ७ ॥

भूपस्य वचनं श्रुत्वा साधुः प्रोवाच सादरम् ।

सर्वं कथय मे राजन् कश्चिदलं तवोदितम् ॥ ८ ॥

ममापि सन्ततिर्नास्ति ल्येतस्माज्जायते ध्रुवम् ।

ततो निवृत्त्य वाणिज्यात् सानन्दो गृहमागतः ॥ ९ ॥

भार्यायै कथितं सर्वं प्रतं सन्तति दायकम् ।

तदा प्रतं कश्चिच्छामि यदा मे सन्ततिर्भवेत् ॥ १० ॥

एति लीलावतीं प्राह पत्नी साधुः स सत्तमः ।

अेकस्मिन् दिवसे तस्य भार्या लीलावती सती ॥ ११ ॥ (भार्या)

भर्तृयुक्तानन्दश्चित्ताऽभवद् धर्मपरायणा ।

र्गभिर्णी साऽभवत् तस्य भार्या सत्यप्रसादतः ॥ १२ ॥ (साभवत्)

दशमे मासि वै तस्याः कन्यारत्नमजायत ।

दिने दिने सा वपुषे शुक्लपक्षे यथा शशी ॥ १३ ॥

नाम्ना कलावती येति तन्नामकरणां कृतम् ।

ततो लीलावती प्राह स्वामिनं मधुरं वचः ॥ १४ ॥

न करोषि किमर्थं वै पुरा सङ्कल्पितं प्रतम् ।

साधुरुवाच ।

विवाह समये त्वस्याः कश्चिन्मि प्रतं प्रिये ॥ १५ ॥

एति भार्या समाश्वास्य जगाम नगरं प्रति ।

ततः कलावती कन्या ववृधे पितृवेश्मनि ॥ १६ ॥

दृष्ट्वा कन्यां ततः साधुर्नगरे सन्निभिः सह ।

मन्त्रयित्वा द्रुतं द्रुतं प्रेषयामास धर्मवित् ॥ १७ ॥

विवाहार्थं च कन्याया वरं श्रेष्ठं विचार्य ।

तेनाज्ञप्तश्च दूतोऽसौ काञ्चनं नगरं ययौ ॥ १८ ॥

तस्मादेकं वणिक्पुत्रं समादायागतो हि सः ।

दृष्ट्वा तु सुन्दरं बालं वणिक्पुत्रं गुणान्वितम् ॥ १९ ॥

ज्ञातिभिर्बन्धुभिः सार्धं पश्चिद्येन येतसा ।

दत्तावान् साधुपुत्राय कन्यां विधिविधानतः ॥ २० ॥ (साधुःपुत्राय)

ततोऽभाग्यवशात् तेन विस्मृतं प्रतमुत्तमम् । (ततोऽभाग्यवशात्)

विवाहसमये तस्यास्तेन रुष्टो भवत् प्रभुः ॥ २१ ॥ (रुष्टोऽभवत्)

ततः कालेन नियतो निजकर्म विशारदः ।

वाणिज्यार्थं ततः शीघ्रं जामातृ सखितो वणिक् ॥ २२ ॥

रत्नसारपुरे रभ्ये गत्वा सिन्धु समीपतः ।

वाणिज्यमकरोत् साधुर्जामात्रा श्रीमता सह ॥ २३ ॥

तौ गतौ नगरे रभ्ये यन्द्रकेतोर्नृपस्य च । (नगरेतस्य)

येतस्मिन्नेव काले तु सत्यनारायणः प्रभुः ॥ २४ ॥

अष्टप्रतिज्ञामालोक्य शापं तस्मै प्रदत्तवान् ।

दारुणं कठिनं चास्य मण्डं द्रुपं भविष्यति ॥ २५ ॥

अेकस्मिन्दिवसे राज्ञो धनमादाय तस्करः ।

तत्रैव यागत श्वौरो वणिजौ यत्र संस्थितौ ॥ २६ ॥

तत्पश्चाद् धावकान् दूतान् दृष्ट्वा भीतेन येतसा ।

धनं संस्थाप्य तत्रैव स तु शीघ्रमवक्षितः ॥ २७ ॥

ततो दूताःसमायाता यत्रास्ते सज्जनो वणिक् ।

दृष्ट्वा नृपधनं तत्र अर्ध्वाऽऽनीतौ वणिक्सुतौ ॥ २८ ॥ (अर्ध्वानीतौ)

उर्षेण धावमानाश्च प्रोयुर्नृपसमीपतः ।
 तस्करौ द्वौ समानीतौ विवोड्याज्ञापय प्रभो ॥ २९ ॥
 राज्ञाऽऽज्ञासास्ततः शीघ्रं दृढं बद्ध्वा तु ता वुभौ ।
 स्थापितौ द्वौ मडाद्गुर्वे कारागारेऽविवारतः ॥ ३० ॥
 मायया सत्यदेवस्य न श्रुतं कैस्तयोर्वयः ।
 अतस्तयोर्धनं राज्ञा गृहीतं यन्द्रकेतुना ॥ ३१ ॥
 तच्छापाख्य तयोर्गुडे भार्या यैवाति दुःषिता ।
 यौरेणोपहृतं सर्वं गुडे यज्य स्थितं धनम् ॥ ३२ ॥
 आधिव्याधिसमायुक्ता क्षुत्पिपाशाति दुःषिता । (क्षुत्पिपासाति)
 अन्नयिन्तापरा भूत्वा बभ्राम य गृडे गृडे ।
 कलावती तु कन्यापि बभ्राम प्रतिवासरम् ॥ ३३ ॥
 ऐकस्मिन् दिवसे याता क्षुधातां द्विजमन्दिरम् । (दिवसे जाता)
 गत्वाऽपश्यद् प्रतं तत्र सत्यनारायणस्य च ॥ ३४ ॥ (गत्वापश्यद्)
 उपविश्य कथां श्रुत्वा वरं प्रार्थितवत्यपि ।
 प्रसादं लक्ष्मणं कृत्वा ययौ रात्रौ गृहं प्रति ॥ ३५ ॥
 माता कलावती कन्यां कथयामास प्रेमतः ।
 पुत्रि रात्रौ स्थिता कुत्र किं ते मनसि वर्तते ॥ ३६ ॥
 कन्या कलावती प्राह मातरं प्रति सत्वरम् ।
 द्विजलये प्रतं मातर्दृष्टं वाञ्छितसिद्धिदम् ॥ ३७ ॥
 तच्छ्रुत्वा कन्यका वाक्यं प्रतं कर्तुं समुद्यता ।
 सा मुदा तु वशिष्ठभार्या सत्यनारायणस्य च ॥ ३८ ॥
 प्रतं यके सैव साध्वी बन्धुभिः स्वजनैः सह ।
 भर्तृजामातरौ क्षिप्रमागच्छेतां स्वमाश्रमम् ॥ ३९ ॥
 अपराधं य मे भर्तृर्जामातुः क्षन्तुमर्हसि ।
 प्रतेनानेन तुष्टोऽसौ सत्यनारायणः पुनः ॥ ४० ॥ (तुष्टोऽसौ)
 दर्शयामास स्वप्नं हि यन्द्रकेतुं नृपोत्तमम् ।
 बन्दिनौ मोक्षय प्रातर्वाशिजौ नृपसत्तम ॥ ४१ ॥

द्येयं धनं य तत्सर्वं गृहीतं यत् त्वयाऽधुना । (त्वयाधुना)
 नो येत् त्वां नाशयिष्यामि सराज्यधनपुत्रकम् ॥ ४२ ॥
 अवेमाभाष्य राजानं ध्यानगम्योऽभवत् प्रभुः । (ध्यानगम्योभवत्)
 ततः प्रभातसमये राजा य स्वजनैः सह ॥ ४३ ॥
 उपविश्य सभामध्ये प्राह स्वाग्रं जनं प्रति ।
 भद्रौ मडाजनौ शीघ्रं मोचय द्वौ वशिष्ठसुतौ ॥ ४४ ॥
 एति राज्ञो वयः श्रुत्वा मोचयित्वा मडाजनौ ।
 समानीय नृपस्याग्रे प्राहुस्ते विनयान्विताः ॥ ४५ ॥
 आनीतौ द्वौ वशिष्ठपुत्रौ मुक्तौ निगडबन्धनात् ।
 ततो मडाजनौ नत्वा यन्द्रकेतुं नृपोत्तमम् ॥ ४६ ॥
 स्मरन्तौ पूर्वं वृत्तान्तं नोचतुर्भयविह्वलौ ।
 राजा वशिष्ठसुतौ वीक्ष्य वयः प्रोवाच सादरम् ॥ ४७ ॥
 देवात् प्राप्तं मङ्कुभमिदानीं नास्ति वै भयम् ।
 तदा निगडसन्त्यागं क्षौरकर्माधिकारयत् ॥ ४८ ॥
 वस्त्रालङ्कारकं दत्त्वा परितोष्य नृपश्च तौ ।
 पुरस्कृत्य वशिष्ठपुत्रौ वयसाऽतोषयद् भृशम् ॥ ४९ ॥ (वयसातोषयद्भृशम्)
 पुरानीतं तु यद् द्रव्यं द्विगुणीकृत्य दत्तवान् ।
 प्रोवाच य ततो राजा गच्छ साधो निजाश्रमम् ॥ ५० ॥ (प्रोवाचतौ)
 राजानं प्रणिपत्याह गन्तव्यं त्वत्प्रसादतः ।
 इत्युक्त्वा तौ मडावैश्यौ जग्मतुः स्वगृहं प्रति ॥ ५१ ॥ (मडावैश्यो)
 ॥ एति श्रीस्कन्द पुराणे रेवाभाषे श्रीसत्यनारायण प्रतकथायां तृतीयोऽध्यायः ॥ ३ ॥

अथ चतुर्थोऽध्यायः ।

सूत उवाच ।
 यात्रां तु कृतवान् साधुर्मङ्गलायनपूर्विकाम् ।
 ब्राह्मणोभ्यो धनं दत्त्वा तदा तु नगरं ययौ ॥ १ ॥
 किञ्चिद् दूरे गते साधो सत्यनारायणः प्रभुः ।
 जिज्ञासां कृतवान् साधौ किमस्ति तव नौस्थितम् ॥ २ ॥

ततो मडाजनौ मत्तौ डेलया य प्रडस्य वै । (मतौ)

कथं पृथसि ढो दडिउन् मुद्रां नेतुं डिमिथसि ॥ ३ ॥

लतापत्रादिकं यैव वर्तते तरणौ मम ।

निष्ठुरं य वयः श्रुत्वा सत्यं भवतु ते वयः ॥ ४ ॥

अेवमुक्त्वा गतः शीघ्रं दएडी तस्य समीपतः ।

डियद् दूरे ततो गत्वा स्थितः सिन्धु समीपतः ॥ ५ ॥

गते दडिउनि साधुश्च कृतनित्यडियस्तदा ।

उत्थितां तरणीं दृष्ट्वा विस्मयं परमं ययौ ॥ ६ ॥

दृष्ट्वा लतादिकं यैव मूर्च्छितो न्यपतद् ढुवि ।

लढ्यसंज्ञो वडिःक्युत्रस्ततश्चिन्तान्वितोऽभवत् ॥ ७ ॥ (वडिःक्युत्रस्ततश्चिन्तान्वितोऽभवत्)

तदा तु दृडितुः कान्तो वयनं येदमभवीत् ।

डिमर्थं डियते शोकः शापो दत्तश्च दडिउना ॥ ८ ॥

शक्यते तेन सर्वं डि कर्तुं यात्र न संशयः । (शक्यतेने न)

अतस्तत्त्वरणं यामो वाञ्छितार्थो भविष्यति ॥ ९ ॥ (वाञ्छितार्थो)

जामातुर्वयनं श्रुत्वा तत्सकाशं गतस्तदा ।

दृष्ट्वा य दडिउनं ढक्त्या नत्वा प्रोवाय सादरम् ॥ १० ॥

क्षमस्व यापराधं मे यदुक्तं तव सन्निधौ ।

अेवं पुनः पुनर्नत्वा मडाशोकाकुलोऽभवत् ॥ ११ ॥ (मडाशोकाकुलोऽभवत्)

प्रोवाय वयनं दएडी विलपन्तं विलोक्य य ।

मा रोदीः शृणुमद्वाक्यं मम पूजाभडिर्भुजः ॥ १२ ॥

ममाज्ञया य दूर्बुद्धे लढ्यं दृग्भं मुढुर्मुढुः ।

तश्श्रुत्वा ढगवद्वाक्यं स्तुतिं कर्तुं समुद्यतः ॥ १३ ॥

साधुरुवाय ।

त्वन्मायामोडिताः सर्वे ढ्रढमाधासिद्धिवौकसः ।

न जानन्ति गुणान् रुपं तवाश्चर्यमिदं प्रढो ॥ १४ ॥

मूढोऽलं त्वां कथं जाने मोडितस्तवमायया । (मूढोऽलं)

प्रसीद पूजयिष्यामि यथाविभवविस्तरैः ॥ १५ ॥

पुरा वित्तं य तत् सर्वं त्राडि मां शरणागतम् ।
 श्रुत्वा भक्तियुतं वाक्यं परितुष्टो जनार्दनः ॥ १६ ॥
 वरं य वाञ्छितं दत्त्वा तत्रैवान्तर्दधे हरिः ।
 ततो नावं समाकुञ्च्य दृष्ट्वा वित्तप्रपूरिताम् ॥ १७ ॥
 कृपया सत्यदेवस्य सकुलं वाञ्छितं मम ।
 धृत्युक्त्वा स्वजनैः सार्धं पूजो कृत्वा यथाविधि ॥ १८ ॥
 उर्षेण याभवत् पूर्णः सत्यदेवप्रसादतः ।
 नावं संयोज्य यत्नेन स्वदेशगमनं कृतम् ॥ १९ ॥
 साधुर्जामातरं प्राड पश्य रत्नपुरीं मम ।
 दूतं य प्रेषयामास निजवित्तस्य रक्षकम् ॥ २० ॥
 ततोऽसौ नगरं गत्वा साधुभार्या विलोक्य च । (दूतोसौ)
 प्रोवाच वाञ्छितं वाक्यं नत्वा बद्धाञ्जलिस्तदा ॥ २१ ॥
 निकटे नगरस्थैव जामात्रा सखितो वशिष्ठ ।
 आगतो बन्धुवर्गैश्च वित्तैश्च बहुभिर्युतः ॥ २२ ॥
 श्रुत्वा दूतमुभाद्वाक्यं मंडाउर्षवती सती ।
 सत्यपूजो ततः कृत्वा प्रोवाच तनुजो प्रति ॥ २३ ॥
 व्रजामि शीघ्रमागच्छ साधुसन्दर्शनाय च ।
 धृति मातृवयः श्रुत्वा व्रतं कृत्वा समाप्य च ॥ २४ ॥
 प्रसादं य परित्यज्य गता साऽपि पतिं प्रति । (सापि)
 तेन रुष्टः सत्यदेवो भर्तारं तरङ्गिं तथा ॥ २५ ॥ (रुष्टः, तरङ्गीं)
 संदृत्य य धनैः सार्धं जले तस्यावमज्जयत् ।
 ततः कलावती कन्या न विलोक्य निजं पतिम् ॥ २६ ॥
 शोकेन मडता तत्र रुदन्ती यापतद् भुवि । (रुदती)
 दृष्ट्वा तथाविधां नावं कन्यां य बहुदुःखिताम् ॥ २७ ॥
 भीतेन मनसा साधुः किमाश्चर्यमिदं भवेत् ।
 चिन्त्यमानाश्च ते सर्वे बभूवुस्तस्मिन्निवाडकाः ॥ २८ ॥
 ततो वीलावती कन्यां दृष्ट्वा सा विह्वलाऽभवत् ।
 विललापातिदुःखेन भर्तारं येदमब्रवीत् ॥ २९ ॥

छदानीं नौकया सार्धं कथं सोऽभूदलक्षितः ।
 न जाने कस्य देवस्य डेलया चैव सा लृता ॥ ३० ॥
 सत्यदेवस्य माडात्स्यं ज्ञातुं वा केन शक्यते ।
 छत्युक्त्वा विललापैव ततश्च स्वजनैः सल ॥ ३१ ॥
 ततो लीलावती कन्यां कौडे कृत्वा रुरोद ल ।
 ततःकलावती कन्या नष्टे स्वामिनि दुःषिता ॥ ३२ ॥
 गृहीत्वा पादुके तस्थानुगतुं य मनोदधे । (पादुकां)
 कन्यायाश्चरितं दृष्ट्वा सभार्यः सज्जनो वशिक् ॥ ३३ ॥
 अतिशोकेन सन्तमश्चिन्तयामास धर्मवित् ।
 लृतं वा सत्यदेवेन भ्रान्तोऽलं सत्यमायया ॥ ३४ ॥
 सत्यपूजां करिष्यामि यथाविलवविस्तरैः ।
 छति सर्वान् समाडूय कथयित्वा मनोरथम् ॥ ३५ ॥
 नत्वा य दएऽवद् भूमौ सत्यदेवं पुनः पुनः ।
 ततस्तुष्टः सत्यदेवो दीनानां परिपालकः ॥ ३६ ॥
 जगाद वचनं चैनं कृपया लकृतवत्सलः ।
 त्यक्त्वा प्रसादं ते कन्या पतिं द्रष्टुं समागता ॥ ३७ ॥
 अतोऽदृष्टोऽलवत्तस्याः कन्यकायाः पतिर्ध्रुवम् ।
 गृलं गत्वा प्रसादं य लुक्त्वा साऽऽयाति चेत्युनः ॥ ३ॢ ॥ (सायाति)
 लब्धभर्त्री सुता साधो लविष्यति न संशयः ।
 कन्यका तादृशं वाक्यं श्रुत्वा गगनमएऽलात् ॥ ३ॢ ॥
 क्षिप्रं तदा गृलं गत्वा प्रसादं य लुभोज सा ।
 पश्चात् सा पुनरागत्य ददृश स्वजनं पतिम् ॥ ४० ॥ (सापश्चात्पुनरागत्य, सजनं)
 ततः कलावती कन्या जगाद पितरं प्रति ।
 छदानीं य गृलं याछि विलम्बं कुरुषे कथम् ॥ ४१ ॥
 तश्श्रुत्वा कन्यकावाक्यं सन्तुष्टोऽभूद्रशिक्स्तुतः ।
 पूजनं सत्यदेवस्य कृत्वा विधिविधानतः ॥ ४२ ॥
 धनैर्बन्धुगणैः सार्धं जगाम निजमन्दिरम् ।

पौर्णमास्यां च सङ्कान्तौ कृतवान् सत्यस्य पूजनम् ॥ ४३ ॥ (सत्यपूजनम्)

छललोके सुभं भुक्त्वा यान्ते सत्यपुरं ययौ ॥ ४४ ॥

॥ एति श्रीस्कन्द पुराणे रेवाभाषे श्रीसत्यनारायण प्रतकथायां चतुर्थोऽध्यायः ॥ ४ ॥

अथ पञ्चमोऽध्यायः ।

सूत उवाच ।

अथान्यथ्य प्रवक्ष्यामि श्रुणुष्वं मुनिसत्तमाः ।

आसीत् तुङ्गध्वजो राजा प्रजापालनतत्परः ॥ १ ॥

प्रसादं सत्यदेवस्य त्यक्त्वा दुःभमवाप सः ।

ऐकदा स वनं गत्वा लुप्त्वा बहुविधान् पशून् ॥ २ ॥

आगत्य वटमूलं च दृष्ट्वा सत्यस्य पूजनम् । (यापश्यत्)

गोपाः कुर्वन्ति सन्तुष्टा भक्तियुक्ताः स भान्धवाः ॥ ३ ॥

राजा दृष्ट्वा तु दर्शयन् गतो न ननाम सः ।

ततो गोपगणाः सर्वे प्रसादं नृपसन्निधौ ॥ ४ ॥

संस्थाप्य पुनरागत्य भुक्तत्वा सर्वे यथेप्सितम् ।

ततः प्रसादं सन्त्यज्य राजा दुःभमवाप सः ॥ ५ ॥

तस्य पुत्रशतं नष्टं धनधान्यादिकं च यत् ।

सत्यदेवेन तत्सर्वं नाशितं मम निश्चितम् ॥ ६ ॥

अतस्तत्रैव गच्छामि यत्र देवस्य पूजनम् ।

मनसा तु विनिश्चित्य ययौ गोपालसन्निधौ ॥ ७ ॥

ततोऽसौ सत्यदेवस्य पूजां गोपगणैःसह ।

भक्तिश्रद्धान्वितो भूत्वा यकार विधिना नृपः ॥ ८ ॥

सत्यदेवप्रसादेन धनपुत्रान्वितोऽभवत् ।

छललोके सुभं भुक्तत्वा यान्ते सत्यपुरं ययौ ॥ ९ ॥

य एतं कुरुते सत्यप्रतं परमदुर्लभम् ।

शृणोति च कथां पुण्यां भक्तियुक्तः इवप्रदाम् ॥ १० ॥

धनधान्यादिकं तस्य भवेत् सत्यप्रसादतः ।

दरिद्रो लभते वित्तं बद्धो मुच्येत बन्धनात् ॥ ११ ॥

भीतो भयात् प्रमुच्येत सत्यमेव न संशयः ।

छप्सितं य इत्वं भुक्त्वा यान्ते सत्यपुरे प्रजेत् ॥ १२ ॥

एति वः कथितं विप्राः सत्यनारायणप्रतम् ।

यत् कृत्वा सर्वदुःखेभ्यो मुक्तो भवति मानवः ॥ १३ ॥

विशेषतः कलियुगे सत्यपूजा इव प्रदा ।

केचित् कालं वदिष्यन्ति सत्यमीशं तमेव य ॥ १४ ॥

सत्यनारायणं केचित् सत्यदेवं तथापरे ।

नानारूपधरो भूत्वा सर्वेषामीप्सितप्रदम् ॥ १५ ॥ (सर्वेषामीप्सितप्रदः)

भविष्यति कलौ सत्यप्रतरुपी सनातनः ।

श्रीविष्णुना धृतं रूपं सर्वेषामीप्सितप्रदम् ॥ १६ ॥

य एतं पठते नित्यं शृणोति मुनिसत्तमाः ।

तस्य नश्यन्ति पापानि सत्यदेवप्रसादतः ॥ १७ ॥

प्रतं यैस्तु कृतं पूर्वं सत्यनारायणस्य य ।

तेषां त्वपरजन्मानि कथयामि मुनीश्वराः ॥ १८ ॥

शतानन्दोमलाप्राज्ञः सुदामाब्राह्मणो ह्यभूत् ।

तस्मिञ्जन्मनि श्रीकृष्णं ध्यात्वा मोक्षमवाप ७ ॥ १९ ॥

काष्ठभारवडो भिल्लो गुडराजो बभूव ७ ।

तस्मिञ्जन्मनि श्रीरामं सेव्य मोक्षं जगाम वै ॥ २० ॥

उल्काभुजो मलाराजो नृपो दशरथोऽभवत् ।

श्रीरङ्गनाथं सम्पूज्य श्रीवैकुण्ठं तदागमत् ॥ २१ ॥ (श्रीरामचन्द्रसम्प्राप्य)

धार्मिकः सत्यसन्धश्च साधुर्मोर्ध्वजोऽभवत् । (साधुर्मोर्ध्वजोऽभवत्)

देवार्धं कृत्वा शिष्टित्वा दत्त्वा मोक्षमवाप ७ ॥ २२ ॥

तुङ्गध्वजो मलाराजः स्वायम्भुवोऽभवत् किल । (स्वायम्भूरभवत्)

सर्वान् भागवतान् कृत्वा श्रीवैकुण्ठं तदागमत् ॥ २३ ॥ (कृत्वा, तदागमत्)

भूत्वा गोपाश्च ते सर्वे प्रजमण्डलवासिनः ।

निहत्य राक्षसान् सर्वान् गोलोकं तु तदा ययुः ॥ २४ ॥

॥ ढतल शुरीसुकनुतडुरलणे रेवलडले शुरीसतुतनलरलतुण डुरतकथलतुडु डडुतडुडुधुतलतुः ॥ ड ॥

Proofread by Preeti Bhandare

——
Shri Satyanarayana Vratakatha
pdf was typeset on November 26, 2023

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

